

Ř 14,7-13, Milíčova kaple, Praha - Malešice, 19. 1. 2025

Vstupní slovo:

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

Pomoc naše a počátek náš jest ve jménu Hospodina, kterýž učinil nebe i zemi, kterýž jest věrný ve svém věčném milosrdenství a díla rukou svých nikdy neopouští.

Amen.

/Ž124 a 138/

Milé sestry, milí bratři, vítám vás na dnešních bohoslužbách, sešli jsme se ke společnému slavení 2. neděle po Zjevení Páně.

Píseň: 245 Svatá doba, Páně den

Dnešní neděli budeme vyznávat podle liturgie č. 1 na str. 3 ve žlutých sešitech.

Modlitba:

Hospodine, náš nebeský otče. Ty jsi dokonalý. Jsi plný fantazie, aby si vymyslel, jak nám ukázat, co to je žít v lásce, že je to základní předpoklad života. A my vidíme a vyznáváme, že pořád narážíme na své hranice. Pořád ještě jsou hranice mezi lidmi. Nepřijetí, nepřátelství, války. Odpusť nám, prosíme nedostatek pokory, tvrdost srdce.

Pane, smiluj se!

My, ubozí.....

Hospodin je ke všem dobrotivý, nade vším, co učinil, se slitovává. Amen.

/Ž145,9/

Zpěv: Slavte, pravte.....

Hospodine, dobrý Bože, ty jsi neúnavný a jistý ve své lásce k nám a čekáš, až zase něco pochopíme a přijmeme. Jde ti o každého z nás, ale i o celé lidstvo, stvoření. Dokonale to skládáš, život neustále pokračuje dál. Ty jsi přemohl i hranici nejtěžší, zvítězil jsi nad smrtí. Svojí nezměrnou láskou projevenou v oběti jediného syna jsi otevřel dveře k sobě různým lidem - znevažovaným a odsouzeným existencím i těm, kdo odsoudili tebe samotného, kdo tě zradili, mučili, ukřižovali. Tvoje láska v Ježíši Kristu je nekonečná. Za to ti děkujeme a chválíme tě.

Pane Ježíši Kriste, ty jsi to pro nás udělal. Oběť nejvyšší. Abychom viděli, co to znamená milovat. Svojí smrtí jsi nás smířil se samotným Bohem. Děkujeme a chválíme tě.

Duchu svatý, seslaný naším Otcem, přimluvce a rádce náš, buď mezi námi a otevírej naše oči, uši, srdce pro přijetí Božího slova a všeho toho, co nám nabízíš, abychom žili. Doplň ty sám prosíme, co bude chybět naší službě.

Amen.

Biblické čtení: L 10, 25-37

Uschne tráva, květ opadne, ale slovo Hospodinovo zůstává navěky.

Amen, haleluja!

1Pt1,24

Zpěv: Amen, haleluja!

Odchod dětí do nedělní školy

Píseň: 421 Otevřete brány hradeb

KÁZÁNÍ:

Ř 14,7-13

Jak lze tento text číst a kde v něm hledat živé stopy Všemohoucího? Zmínky o soudu v nás asi vyvolávají dojem jisté přísnosti a je to na místě, protože text patří do šuplíčku parenéze, tedy napomínání. Ale překlad tohoto slova je také nabádání, dokonce povzbuzení. Takže uvidíme.

Hned na začátku textu pisatel - apoštol Pavel své adresáty vkořeňuje do základu, odkud potom můžeme pohlížet dál. Není to žádná kašička pro děti. Pohybujeme se na hranici života a smrti, nového a starého života. Proč je vlastně v úvodních větách tolikrát opakovány pojmy žití, nežití, žití, umírání. Že by opravdu šlo o život? O zrušení hranice mezi smrtí a životem? O proniknutí života i do říše umírání a smrti? Anebo se týká neustálého umírání iluzí o nás samotných s každým poznáním křehkosti naší lásky, našich vztahů, s následným darem života odjinud, od Boha? Jde o věčný život snad? Jak toto domýšlet?

Adresáti se nazývají kristovci, tedy ti, kdo vyhlašují, že poznali a přijali milost, které se jim v Ježíši Kristu od Boha dostalo. Že právě a jenom z ní žijí. Prohlašují, že není nic, čím by si život zasloužili. Uznávají, že dostali dar nového života. Byli vysvobozeni, draze vykoupeni, zachráněni. Poznali, že předtím byli vězňemi, otroky, byli v nesnázích život ohrožujících a byli zachráněni z nicoty zániku. Celý úvod textu je tedy připomínkou výchozího bodu, z kterého lze pohlížet na všechno ostatní.

A teď se na to snaží myslet, promýšlet to, žít. No a jde jim to různě. Pavel otevřeně zmiňuje jedny silné - ve víře a druhé slabé. Ti jedni v dobré víře chtějí zachovat některé zvyklosti na podporu své víry, protože jsou přesvědčeni, že toto pomyslné zábradlí je potřeba, sami ho bytostně potřebují. Vyrostli v tradici, která je nesla po celé generace. A potom jsou jiní, označení jako silnější, tedy ve víře a ti zábradlí nepotřebují. Tyto dvě skupiny lidí stojí vedle sebe ve sboru. A Pavel jim přináší moudrost, které **chce zabránit, aby**

se tyto skupiny postavili proti sobě. Pavlovi jde zásadně o zachování jednoty společenství, které ohrožuje rozdělení. Sbor se nově rodí spojením starozákonní tradice a tím, co přinesl Ježíš Kristus. Jaká je tady Pavlova moudrost a rada? Dělejte toto, nedělejte tamto? Ne. Pavlův přístup a rada zosobňuje moudrost plnou lásky. Moudrost a lásku, které se pojí v Ježíši Kristu. *V něm jsou skryty všechny poklady moudrosti a vědění,* známe z Písma. Místo zaměření na bratra, které by vedlo buďto k odsouzení anebo znevážení nabízí jinou možnost. Postavit se pod Boha a odtud pohlížet na svého bratra. Obrátit svůj zrak, srdce, vůli k Bohu, jaký nám byl představen v Ježíši Kristu. Úvodní slova patříme Pánu, tedy Ježíši, v sobě možná ukrývají i patřit jako dívat se, popatř, podívej se. Dívej se na Boha, dívej se na Ježíše. Viz. Co vidíš? Co vidí tvé srdce? My všichni patříme Bohu. Pozornost na to, že nejde jen o nás samotné, ale také o naše bratry a sestry, nás všechny. Že my sami žijeme z Boží milosti a stejně tak tuto milost přejme i svým bratrům, sestrám. Ale pořád se mi zdá, že kloužeme po povrchu, ještě nejsme u podstaty textu.

Přistupme nyní k tázání, které následuje - proč ty slabý děláš to a ty silný ono? To je tak krásný impulz k přemýšlení. Nikdo nám nic nediktuje. Odpověď je ponechána na nás. Není napsáno nesud', nezlehčuj. Jsme, nebo tedy adresáti dopisu jsou krásně vedeni krok za krokem k uvědomění si, proč konáme tak či onak. Jsme vyzýváni, či zváni k zamyšlení nad otázkou. K vědomému životu. K vědění toho, kam jdeme, kam vedou naše cesty, moje i mého bratra. To mi připadá tak laskavé! Odpověz si, proč to všechno? O co ti jde? O co tady jde? Kam to vede, kam chceš aby to vedlo? Než cokoli uděláš, vzpomeň si. Pavlův přístup přesně odráží přístup samotného Boha k člověku. Připomíná nám naše ukotvení, odkud vycházíme a potom vede dál, ptá se, zajímá se, ponechává svobodu našemu rozhodnutí, čeká na odpověď. A pomáhá nám další připomínkou *Je psáno:*

Jako že jsem živ, praví Hospodin, skloní se přede mnou každé koleno a každý jazyk vyzná, že jsem Bůh.

Jak to tam ale čteme? Ptejme se stejně, jako se ptal Ježíš zákoníka. *Jak to tam čteš?*

Ta slova totiž můžou být čtena různě. Jako soud, jako slova hromovládce, Myslím, že se dá dost dobře představit, jak by text zněl. Anebo v něm slyšíme jistotu, nadpozemský klid a velikost. Tak to bude. Jsem živý Bůh. Živě reaguji, odpovídám. Nebojte se.

Dál čteme, že budeme stát před Bohem každý sám za sebe. To je veliké a zároveň velmi intimní. Já budu stát před Bohem. A budu vydávat počet. Budu odevzdávat a potom budu mít prázdné ruce. Budu odhalena a nejenomže pokleknu, ale budu moct vyznat, ty jsi Bůh, poznal jsem to. Poznala jsem tě. I ty budeš, Bože odhalen. Ty jsi milosrdný, vždyť žiju, vyznávám, je mi dopřáno mluvit, když můžu mluvit, to znamená, že žiju. To ale znamená, že mé dlužní úpisy jsou vymazány. Ty počty, jakkoli byly všelijaké, byly přijaty. Byla mi udělena MILOST, A byl mi zachován život, abych mohla vyznat, ty jsi Bůh. Ty jsi živá milost, živá láska. /Tady je krásná polština, kde láska se řekne miuošć/. Takto stát živý před živým Bohem mi bude umožněno. A to ale bude umožněno i mému bratru. Bude to umožněno všem. A když si nás dva pomyslné protivníky představím před Bohem, v pokoře své vlastní nedostatečnosti klečící, tak si z hloubi srdce přeju, aby i on mohl být toho účasten a mohl poznat a vyznat, že poznal Boha a jeho milost. A ve světle tohoto se už ani dobře nemůžu stát kamenem úrazu na cestě mého bratra k Bohu.

Ale právě že zatím ještě můžu. Protože jsem jenom člověk. A stejně jako můj bratr i já jsem ještě na cestě. A bude se to dít pořád, pořád bude člověk muset opětovně zvažovat, proč to či ono dělá. Naše láska, naše přesvědčení, víra je velmi křehká. Abychom nezradili, nezranili, neubili lásku, to je pro nás lidi pořád ještě výkon a vlastně asi vždycky znova poznáváme, že v nás ještě je nějaká tvrdost. Možná to je tím kamenem úrazu, o kterém čteme dál - kámen mého tvrdého srdce. V tom kameni slyším tvrdost, na kterou můj brat moje sestra, můj blízký narazí. Slyším v tom tvrdost srdce, respektive slyším *nezatvrzujte svá srdce* a začínám tomu rozumět. Ponechte je otevřená, udělejte je přijímacími. Přijímejte se navzájem. Jsme tedy vybízeni ne konejte to, či ono, ale uvažujte a zvažujte JAK jednáte. Jestli odpovědí je s láskou, milosrdně. Protože jste sami poznali milost a že jenom z ní žijete. Bible je plná, vlastně je to neustálý popis selhávání člověka a následného Božího záchranného konání. Jakoby člověku opravdu nebylo možné tomu všemu, co po nás chce Bůh, dostát. Naše

akčnost končí ve slepé uličce. Ano. Člověku samotnému je to nemožné. Ale v Bibli jsou také slova *neopustím tě, dostaneš, dám ti vyváznout, obnovím, setřu slzu z tvého oka*, podepřu a také *U lidí je to nemožné, ale u Boha je možné všechno*. Všecko. Kde my končíme, tam přichází Bůh se svojí milostí.

V Božím objetí a víře v jeho milost, tedy lásku, můžeme vyznat, jsme všelijací, ale poznali jsme tě jako Milosrdenství. Ty jsi nás jako trpělivý laskavý a moudrý otec vedl a vedeš, až jako zákoník vyptávající se Ježíše a všelijak se vykrucující poznáme, co je obživující hodnotou v našich vztazích, co nám dává život, je to MILOSRDENSTVÍ.

Vnímáme hranice svých možností, své lásky. Pokud vidíme a poznáme její i naši křehkost, jsme sice od Boha odděleni, ale jsme v tom samém také s ním spojeni. Výměnný obchod zde funguje jinak, než si představujeme. Pokud uznáme, že jsme potřební, Bůh se stává naším dárce dobrých darů i toho nejvzácnějšího, tedy života. My jsme příjemci. Všichni.

Pane Ježíši Kriste, ty jsi nám dal tolik odpovědí na otázku, jak velké může být lidské srdce, jak otevřené, přijímající. Tolik kamenných hradeb jsi rozbil svou láskou. A děláš to pořád dál, z naší strany totiž ještě není hotovo. Nakonec jsi rozbil i hradbu smrti tím, že jsi ji přijal a sestoupil do ní. Připomínej nám toto všechno, pomáhej nám prosíme dávat se ti, abys udělal ty sám obřízku našich srdcí a stvořil je čisté, hotové k pochopení Boží milosti k nám, lidem.
Amen.

Píseň: 689 Pane, dej ať nás nic už nerozdvojí

OZNÁMENÍ

Přímluvná modlitba:

Hospodine, náš milostivý Otče v Ježíši Kristu.

Jsme si vědomi toho, kolik dobrých darů od tebe dostáváme. Kolik jsme dostali i dnes ve tvém slovu.

Prosíme tě za všechna místa rozdělení v rodinách, mezi partnery, mezi generacemi, mezi různými skupinami oddělenými vším možným. Prosíme o zázrak obměkčení lidských srdcí a nové spojení v lásce. Věříme, že přes naše omezené představy, ty můžeš udělat velké věci.

Prosíme tě za nemocné, rozbolavělé, slabé a nemohoucí. Buď s nimi, dávej jim pocítit jistotu své lásky, pokoj, hlubokou radost, posílej jim bližní na pomoc. Dej, ať zaslechneme, když jsme sami takto posíláni.

Prosíme tě za církve a společenství, která se k tobě hlásí po celém světě, spojuj je v lásce a porozumění.

Prosíme tě, dávej moudrost a odpovědnost politikům.

Prosíme za náš sbor, toto místo, čtvrť Malešice, celé město.

Prosíme tě za mír tam, kde se válčí a vládne násilí.

Doplň prosím ty sám, co schází.

Ve chvíli ticha ti předkládáme své osobní prosby a přímluvy.

Společně k tobě voláme slovy Ježíše Krista, našeho Pána:

Otče náš,...

Poslání: *Všecko, co je tam psáno, bylo napsáno k našemu poučení, abychom z trpělivosti a povzbuzení, které nám dává Písmo, čerpali naději. Bůh trpělivosti a povzbuzení ať vám dá, abyste jedni i druzí stejně smýšleli po příkladu Ježíše Krista, a tak svorně jedněmi ústy slavili Boha a Otce našeho Pána Ježíše Krista. Proto přijímejte jeden druhého, tak jako Kristus k slávě Boží přijal vás.*

/Ř15,4-7/

Požehnání: *Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.*

Amen.

/Nu6,24-26/

Píseň: 415 Ach, zůstaň svou milostí při nás, Pane Kriste